

og Administrationen i det Hele bliver opretholdt; men det vil jo være de ærede Forslagsstillere ligesom Forsamlingens øvrige Medlemmer bekendt, at man her har foreslaaet Noget, der er forskjellig fra Bestemmelserne i Communalloven for Kjøbenhavn af 4de Marts 1857: § 4, hvor der ikke er nævnt med et eneste Ord den særlige Recurs til Domstolene, som nu for Kjøbstædernes Vedkommende gennem Endringsforslaget under Nr. 21 er foreslaaet. Heller ikke for Amtsrådernes Vedkommende findes der i Loven af 6te Juli 1867 i den Paragraph, som omhandler dette samme Forhold, nemlig § 50, nogen saadan Bestemmelse, og det Samme gjælder ogsaa for Sogneraadernes Vedkommende. Nu vilde det see besynderligt ud i Kjøbstadcommunalloven at optage en Bestemmelse, som man ikke har for Kjøbenhavns og ikke heller for Amtsrådernes og for Sogneraadernes Vedkommende. Det kommer til at see ud, som om der skulde gives Kjøbstadcommunerne en særlig Stilling, og som om der var særlig Grund til at stille Kjøbstæderne paa en mere beskyttet Maade end andre Communer. Det troer jeg ikke, der er. Jeg troer, man for Kjøbstadcommunernes Vedkommende bør berolige sig ved den Regel, vi have i Grundlovens § 72 om, at Domstolene ere berettigede til at paakjende ethvert Spørgsmaal om Dyrighedsmyndighedens Grændser, idet dog den, der vil reise saadant Spørgsmaal, foreløbigt maa erkjende Dyrighedens Befaling. Efterkommes den ikke, er derved ikke absolut givet, at der paadrages Ansvar; men det er ganske vist en farlig Sag at unddrage sig Opfyldelsen af Befalingen, fordi den Vedkommende, naar Dommen gaaer ham imod, paadrager sig et alvorligt Ansvar. Jeg vil derfor henstille til Forsamlingen, om det dog ikke skulde være rettest at stemme mod Forslaget under Nr. 21, dersom Forslagsstillerne ikke skulde være villige til at tage det tilbage. — Hvad Forslaget under Nr. 22 angaaer om, at Kjøbstadvedtægterne skulle meddeles Rigsdagen, da skal jeg i det Hele henholde mig til, hvad den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har udtalt derom. Det forekommer mig klart, og det vil, haaber jeg, blive nærmere bestyrket, at

der kun er Tale om Vedtægter, som afhandle Spørgsmaal, der i denne Lov henvises til dem, og ikke om alle andre Kjøbstadvedtægter, der kunde være givne; skulde der være den mindste Tvivl i saa Henseende, antager jeg, at de ærede Forslagsstillere vilde være villige til at søge den fjernet. Nu siger den høitærede Indenrigsminister, at der jo ikke i andre Tilfælde skeer det Slags Meddelelse til Rigsdagen, og at der jo kan være Tvivl om, i hvilke Love de vigtigste Bestemmelser om, hvad der skal henvises til Vedtægterne, findes angivne. Det Sidste skal jeg ikke undersøge. Vist er det, at her er overordentlig vigtige Bestemmelser henvisende til Vedtægterne, og hvad er det nu, man beder om? Det er, at Rigsdagen snarest mulig efter Vedtægternes Stabfæstelse faaer at see, hvorledes disse Vedtægter ere givne for de forskjellige Kjøbstæder omkring i Landet. Naar der nu i disse Vedtægter indeholdes meget væsentlige Bestemmelser, som der stundom kunde være Anledning til at behandle ved Lov, og som der ogsaa ganske vist i Fremtiden vil blive Spørgsmaal om at behandle ved særlig Lov — jeg tænker navnlig her paa det hele Skattevæsen — hvad er da naturliggere, end at Rigsdagen hurtigt muligt faaer disse Vedtægter at see, for at erfare, om der gaaer Consequents igjennem de forskjellige Vedtægter, som man fastslaar i de ofte meget vigtige Forhold, hvorom der er Tale, og om Indenrigsministeren i den hele Maade at behandle disse Spørgsmaal paa har handlet i Samklang med, hvad Rigsdagen anseer for det Rette? Dersom det da, hvad jeg ikke haaber, skulde hændes, at en Kjøbstadcommune i Forbindelse med Indenrigsministeren havde vedtaget Bestemmelser, som Rigsdagen i det Hele ikke maatte ansee for hensigtsmæssige, eller der fandt meget stor Forskel Sted mellem de forskjellige Kjøbstæders Vedtægter, uden at der kunde antages at være nogen Anledning dertil, saa troer jeg, at det var ganske naturligt, at man da tog Initiativet for at fremkalde en Lov, der behandlede disse Spørgsmaal, istedetfor at de ene vare henvisende til Vedtægterne. Nu kan den høitærede Minister ganske vist sige, at dette kan jo ethvert Medlem gjøre,